

ната ябълка“, Митко поиска отъ баба си орѣхи, ножъ и черга. Баба му сне орѣхи отъ тавана, избра най-голѣмия, ножъ отъ лъжичника и шарена черга отъ раклата. Нарамн ги той намусенъ и надутъ, мина край децата гордо и не погледна никого. А децата му завидѣха на смѣлостта.

— Още утре ще се прочуе по цѣлата земя, както въ приказката, като хване крадцитѣ,—казваха си тѣ.

Митко се преструваше, че не чува какво си говорятъ децата. И всѣка нощъ отива подъ крушата, постила шарената черга, троши орѣхи, не спи и варди крушитѣ.

Само шурцитѣ цигукаха въ нощта и далече отъ село се чува дрезгавиятъ гласъ на чичо Ивановия Караманъ, най-злото куче въ махалата. Но Митко не се бои. Дава си куражъ, унася се въ дрѣмка, усѣща се най-голѣмия герой въ свѣта и си мисли. Колко ли голѣма ще да е била ламята, която е откъснала златнитѣ ябълки! И пакъ най-малкиятъ излѣзълъ най-голѣмъ герой. Ранилъ чудовището и запазилъ златнитѣ плодове!

И той ще залови крадцитѣ. Ще се изправи страшенъ и грозенъ предъ тѣхъ и ще имъ извика съ пълно гърло: „Стойте, крадци, ако ви е милъ живота! Вървете сега предъ мене въ общината, да отговаряте за престѣпление-то си!“ И крадцитѣ ще тръгнатъ предъ него, подплашени отъ геройството му и засрамени отъ тѣжкия си грѣхъ. А той ще крачи сърдитъ следъ тѣхъ, ще мине важенъ презъ село, за да го видятъ всички какъвъ е юнакъ. Ще дойде най-последъ и баба му, ще го прегърне въ общината предъ кмета, разплакана отъ радостъ, и ще му даде петъ лева!

А и кой ли ще посмѣе да се мерне подъ крушата, като знаятъ всички, че Митко я варди! Всички ги е страхъ.

Изведнажъ по селския друмъ се вдигна шумъ и глъчка. Нѣколко подранили селяни, които отиваха за дърва съ колитѣ си, събудиха съ гълчавицата си юнака.